ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

30 iunie 2009 *

În cauza T-285/08,

Securvita – Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, cu sediul în Hamburg (Germania), reprezentată de M. van Eendenburg, C. Uhlig și J. Nabert, avocați,

reclamantă,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat de domnul S. Schäffner, în calitate de agent,

pârât,

* Limba de procedură: germana.

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a patra de recurs a OAPI din 26 mai 2008 (cauza R 525/2007-4) privind o cerere de înregistrare a semnului verbal Natur-Aktien-Index ca marcă comunitară,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a doua),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, doamna K. Jürimäe (raportor) și domnul S. Soldevila Fragoso, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 iulie 2008,

având în vedere întâmpinarea depusă la grefa Tribunalului la 3 noiembrie 2008,

pronunță prezenta

Ordonanță

Istoricul cauzei

1 La 19 ianuarie 2006, reclamanta, Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH, a introdus la Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) o cerere de înregistrare a semnului Natur-Aktien-Index ca marcă comunitară în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1)].

2 Produsele și serviciile pentru care a fost solicitată înregistrarea fac parte din clasele 16, 36 și 42 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, astfel cum a fost revizuit și modificat, și corespund, pentru fiecare dintre aceste clase, următoarei descrieri:

— clasa 16: „Tipărituri”;

— clasa 36: „Analiză financiară, consiliere în domeniul financiar, consiliere în asigurări, servicii de cotații bursiere, servicii de cliring, acordare de împrumuturi, servicii de curtaj în bursă, case de realizare a creanțelor, informații financiare, promovare financiară, finanțări, servicii de trusturi unitare, servicii de investiții de capital, asigurări de boală, creditare, asigurări de viață, leasing, servicii de case de pensii, economii, servicii de tutelă, administrarea patrimoniului, curtaj în asigurări, informații în domeniul asigurărilor, servicii de consiliere în asigurări, asigurări, gestionare de construcții, administrare de proprietăți imobiliare, evaluare de proprietăți imobiliare, arendare de imobile, servicii de curtaj imobiliar, curtaj în proprietăți imobiliare, servicii de curtaj financiar, încasare a chiriilor, închiriere de apartamente, servicii de agenții locative”;

— clasa 42: „Concesiune de licențe privind drepturile de protecție industrială”.

3 Prin Decizia din 14 februarie 2007, examinatorul a respins cererea de înregistrare în temeiul articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009], pentru motivul că, pentru publicul germanofon, semnul a cărui înregistrare s-a solicitat era, pe de o parte, descriptiv și, pe de altă parte, lipsit de caracter distinctiv.

4 La 4 aprilie 2007, reclamanta a formulat o acțiune la OAPI în temeiul articolelor 57-62 din Regulamentul nr. 40/94 (devenite articolele 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009) împotriva deciziei examinatorului.

5 Prin Decizia din 26 mai 2008 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera a patra de recurs a OAPI a respins acest recurs. Camera de recurs a considerat, în esență, că semnul a cărui înregistrare s-a solicitat era lipsit de caracter distinctiv pentru regiunile

germanofone ale Comunității Europene, în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94, în măsura în care, în spiritul publicului relevant, cuprinde termenii „informare directă”, care permit să se înțeleagă că este vorba despre un indice bursier al acțiunilor principalelor întreprinderi ecologice sau ale căror activități sunt orientate către durabilitatea ecologică.

Concluziile părților

6 Reclamanta solicită Tribunalului să modifice decizia atacată în sensul de a dispune înregistrarea mărcii solicitate la OAPI ca marcă comunitară.

7 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea recursului;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

8 Potrivit articolului 111 din Regulamentul de procedură, atunci când Tribunalul este în mod vădit necompetent pentru a judeca o acțiune sau atunci când aceasta este în mod vădit inadmisibilă sau în mod vădit nefondată, Tribunalul poate, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

9 În speță, Tribunalul apreciază că este lămurit în suficientă măsură de piesele dosarului și decide, în temeiul acestui articol, să se pronunțe fără continuarea procedurii.

10 Trebuie constatat că unicul capăt de cerere al concluziilor din acțiunea de față urmărește să obțină din partea Tribunalului modificarea deciziei atacate în sensul dispunerii înregistrării mărcii solicitate la OAPI ca marcă comunitară.

11 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, conform articolului 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul nr. 207/2009], OAPI are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii instanței comunitare. În consecință, nu este de competența Tribunalului să adreseze o somație către OAPI. Într-adevăr, acestuia din urmă îi revine obligația de a acționa în conformitate cu dispozitivul și considerentele hotărârii instanței comunitare [Hotărârea Tribunalului din 31 ianuarie 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/OAPI (Giroform), T-331/99, Rec., p. II-433, punctul 33, Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2005, Ampafrance/OAPI – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, Rec., p. II-1401, punctul 24, și Hotărârea Tribunalului din 15 martie 2006, Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia/OAPI – Ferrero (FERRÓ), T-35/04, Rec., p. II-785, punctul 15].

12 Deși unicul capăt de cerere al prezentei acțiuni urmărește, desigur, să se dispună înregistrarea mărcii solicitate, este totuși necesar să se constate că reprezintă o cerere de reformare în sensul articolului 63 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 65 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009], care prevede că, în ceea ce privește acțiunile introduse împotriva deciziilor camerelor de recurs, „Curtea de Justiție are competența atât de a anula, cât și de a modifica hotărârea atacată”.

13 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, articolul 63 alineatul (3) din Regulamentul nr. 40/94 trebuie interpretat în lumina articolului 63 alineatul (2) din același regulament [devenit articolul 65 alineatul (2) din Regulamentul 207/2009], în conformitate cu care „[a]cțiunea se înaintează pe motive de necompetență, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, nerespectarea tratatului, nerespectarea dispozițiilor [Regulamentului nr. 40/94] sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau abuzul de putere”, și în cadrul articolelor 229 CE și 230 CE [Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 1999, Procter & Gamble/OAPI (BABY-DRY), T-163/98, Rec., p. II-2383, punctele 50 și 51, și Hotărârea din 31 mai 2005, Solo Italia/OAPI - Nuova Sala (PARMITALIA), T-373/03, Rec., p. II-1881, punctul 25].

14 În ceea ce privește competența de reformare a Tribunalului, aceasta vizează adoptarea de către acesta a deciziei pe care ar fi trebuit să o adopte camera de recurs în conformitate cu dispozițiile Regulamentului nr. 40/94 [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 4 octombrie 2006, Freixenet/OAPI (Forma unei sticle sablate albe), T-190/04, nepublicată în Repertoriu, punctele 16 și 17].

15 Prin urmare, admisibilitatea unui capăt de cerere care vizează modificarea de către Tribunal a deciziei unei camere de recurs trebuie apreciată prin prisma competențelor conferite acestuia prin Regulamentul nr. 40/94.

16 Or, este necesar să se precizeze că, în temeiul articolului 62 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 [devenit articolul 64 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009], în urma examenului de fond asupra căii de atac, formulat împotriva unei decizii a uneia dintre instanțele prevăzute la articolul 57 alineatul (1) din același regulament [devenit articolul 58 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009], camera de recurs „poate fie să exercite competențele organului care a pronunțat hotărârea atacată, fie să retrimită cauza spre soluționare organului în cauză". Rezultă că respectiva cameră de recurs nu are competența de a adresa o somație instanței a cărei decizie a examinat-o.

17 În plus, chiar presupunând că unicul capăt de cerere al prezentei acțiuni ar putea fi interpretat ca o cerere de reformare ce urmărește să obțină din partea Tribunalului modificarea deciziei atacate, nu în sensul de a dispune înregistrarea mărcii solicitate, ci în sensul de a înregistra marca solicitată, este necesar să se precizeze că înregistrarea unei mărci comunitare rezultă din constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 45 din Regulamentul nr. 207/2009), cu precizarea că instanțele OAPI cu competențe în domeniul înregistrării mărcilor comunitare nu adoptă, în această privință, o decizie oficială care să poată face obiectul unei acțiuni.

18 Astfel, articolul 45 din Regulamentul nr. 40/94 prevede că „[a]tunci când cererea respectă dispozițiile prezentului regulament și când nicio opoziție nu a fost formulată în termenul menționat la articolul 42 alineatul (1) sau când o opoziție a fost respinsă printr-o decizie definitivă, marca se înregistrează ca marcă comunitară, cu condiția ca taxa de înregistrare să fi fost achitată în termenul stabilit". La același articol se precizează că, „[d]acă nu s-a achitat taxa de înregistrare în termen, cererea se consideră retrasă".

19 Or, în temeiul articolului 126 din Regulamentul nr. 40/94 (devenit articolul 131 din Regulamentul nr. 207/2009), examinatorul are competența de a lua, în numele Oficiului, orice decizie privind cererile de înregistrare a unei mărci comunitare, inclusiv chestiunile menționate la articolele 36, 38 și 66 din regulamentul menționat (devenite articolele 36, 37 și 68 din Regulamentul nr. 207/2009), în afară de cazul în care este competentă o divizie de opoziție. Pe de altă parte, în temeiul articolului 127 alineatul (1) din același regulament [devenit articolul 132 alineatul (1) din Regulamentul

nr. 207/2009], o divizie de opoziție are competența de a lua orice decizie privind opoziția la o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare.

20 Rezultă, așadar, din dispozițiile citate la punctele 18 și 19 de mai sus că respectivele competențe conferite examinatorului și diviziei de opoziție nu urmăresc constatarea faptului că sunt reunite toate condițiile necesare înregistrării mărcii comunitare, prevăzute la articolul 45 din Regulamentul nr. 40/94.

21 Rezultă că, în cadrul acțiunilor introduse împotriva deciziilor examinatorului sau ale diviziei de opoziție în conformitate cu articolul 57 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94, o cameră de recurs nu poate fi obligată să se pronunțe, având în vedere competențele care îi sunt conferite prin articolul 62 alineatul (1) din același regulament, decât asupra anumitor condiții de înregistrare a mărcii comunitare menționate la punctul 19 de mai sus, și anume fie asupra conformității cererii de înregistrare cu dispozițiile regulamentului menționat, fie asupra soluționării opoziției de care este susceptibilă respectiva cerere de înregistrare.

22 În consecință, se impune constatarea că o cameră de recurs nu are competența de a soluționa o cerere prin care i se solicită înregistrarea unei mărci comunitare.

23 În aceste împrejurări, conform jurisprudenței citate la punctul 14 de mai sus, nici Tribunalul nu are competența de a soluționa o cerere de reformare având ca obiect modificarea de către acesta a deciziei adoptate în acest sens de o cameră de recurs.

24 Rezultă din toate considerațiile de mai sus că este necesar să se respingă unicul capăt de cerere al prezentei acțiuni și, prin urmare, acțiunea în întregime, ca vădit inadmisibile.

Cu privire la cheltuielile de judecată

25 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor OAPI.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

ordonă:

1) Respinge acțiunea ca vădit inadmisibilă.

2) Obligă Securvita Gesellschaft zur Entwicklung alternativer Versicherungskonzepte mbH la plata cheltuielilor de judecată.

Pronunțată la Luxemburg, la 30 iunie 2009.

Semnături